

**ВИЩИЙ НАВЧАЛЬНИЙ ПРИВАТНИЙ ЗАКЛАД
«ДНІПРОВСЬКИЙ ГУМАНІТАРНИЙ УНІВЕРСИТЕТ»**

СУЧАСНА ПРИКЛАДНА ЛІНГВІСТИКА

Частина III

**Дніпро
2024**

УДК 81'1(477)

С 91

*Ухвалено до друку Науково-методичною радою Вищого навчального приватного закладу «Дніпровський гуманітарний університет»
(протокол № 4 від 19 грудня 2024 р.)*

*Ухвалено до друку Вченою радою Вищого навчального приватного закладу «Дніпровський гуманітарний університет»
(протокол № 4 від 26.02.2024 р.)*

Сучасна прикладна лінгвістика. Збірник наукових праць. Дніпро: ВВПЗ «ДГУ», 2024. Ч. III. 295 с.

(в авторській редакції)

У збірник увійшли наукові дослідження, які були оприлюднені на міжнародній науково-практичній конференції «Сучасні погляди на прикладну лінгвістику» (14 листопада 2024 року). Тематика статей охоплює актуальні питання щодо розвитку та становлення прикладної лінгвістики.

Матеріали наукових досліджень можуть бути використані у практичній діяльності фахівців вказаних напрямів діяльності та у навчальному і виховному процесах закладів освіти.

РЕДАКЦІЙНА КОЛЕГІЯ

Лежнєва Тетяна Миколаївна – кандидат юридичних наук, доцент, проректор Вищого навчального приватного закладу «Дніпровський гуманітарний університет»

Крашеніннікова Тетяна Валеріївна – кандидат філологічних наук, доцент, завідувач кафедри міжкультурної комунікації та соціально-гуманітарних дисциплін Вищого навчального приватного закладу «Дніпровський гуманітарний університет»

Нежива Ольга Миколаївна – доктор філософських наук, доцент, професор кафедри міжкультурної комунікації та соціально-гуманітарних дисциплін Вищого навчального приватного закладу «Дніпровський гуманітарний університет»

Дудник Олена Володимирівна – кандидат історичних наук, доцент, доцент кафедри міжкультурної комунікації та соціально-гуманітарних дисциплін Вищого навчального приватного закладу «Дніпровський гуманітарний університет»

Лимар Андрій Петрович – кандидат історичних наук, доцент, доцент кафедри міжкультурної комунікації та соціально-гуманітарних дисциплін Вищого навчального приватного закладу «Дніпровський гуманітарний університет»

Холод Ірина Василівна – кандидат педагогічних наук, доцент, доцент кафедри міжкультурної комунікації та соціально-гуманітарних дисциплін Вищого навчального приватного закладу «Дніпровський гуманітарний університет»

Негодченко Ольга Петрівна – старший викладач кафедри міжкультурної комунікації та соціально-гуманітарних дисциплін Вищого навчального приватного закладу «Дніпровський гуманітарний університет»

Мірошник Андрій Дмитрович – провідний фахівець відділу організації наукової роботи, міжнародних зв'язків та академічної мобільності Вищого навчального приватного закладу «Дніпровський гуманітарний університет»

© ВВПЗ «ДГУ», 2024

© Автори, 2024

ЗМІСТ

ПЕРЕДМОВА	5
Алексєєв Артур. Вплив штучного інтелекту на розвиток психолінгвістичних моделей	6
Андрішко Олег. Інтелектуальні ігри на уроках української мови	12
Варакута Марина. Психолінгвістика тайм-менеджменту: аналіз мовних технік у боротьбі з прокрастинацією	21
Василенко Олена. Формування полікультурної компетентності студентів у сучасному багатомовному середовищі	29
Возняк Ігор. Дотепність і сарказм як словотворчі характеристики сленгової лексики (на матеріалі сучасного німецького сленгу та його англійськомовних відповідників)	36
Возняк Ігор. Лінгвістичний аналіз правових дефініцій як засобу (інструмента) техніки нормопроєктування	48
Дудник Олена. Українізація в добу визвольних змагань 1917-1921 років (регіональний аспект)	58
Зав'ялов Дмитро. Компетентнісний підхід у підготовці здобувача вищої освіти.....	68
Запотічна Роксолана. Integrating language nests into English teaching strategies ..	73
Квітинська Ліана. Семіотика – принципи програмування: небезпеки та забезпечення	80
Кирпита Тамара, Давидова Тетяна, Левицька Світлана. Підтримка студентів із вадами слуху на заняттях з іноземної мови	92
Korsunskia Viktoriia. Die Eisbergmethode in der Kommunikationspsychologie	100
Крашеніннікова Тетяна, Руколянська Наталія, Холод Ірина. Мова як етнічна ознака в суспільстві	113
Леошенко Дмитро. Мова як чинник формування етнічного світогляду	126
Лимар Андрій. Державна мовна політика радянської влади в Україні у 30 рр. ХХ ст. як засіб мовно-культурної асиміляції	133
Лучанінова Ольга. Інформаційно-аналітичне формування здобувачів вищої освіти як особистостей і професіоналів у векторі академічно-педагогічного дискурсу	143
Моргунова Аліна. «Таємна доктрина» О. П. Блаватської як джерело міжкультурної комунікації	149
Мосейко Анжела. Роль юридичної лінгвістики у судовому процесі: аналіз впливу мови на рішення суду	157
Негодченко Ольга. Символічні елементи України в наївному мистецтві	163
Нежива Ольга. Застосування медіації при вивченні іноземної мови	175
Панков Олександр. Інноваційні методи навчання студентів з питань пожежної безпеки на об'єктах з масовим перебуванням людей	184

Пйонтик Вікторія, Романишин Наталія. Концептуалізація російсько-української війни: антропоцентричний вимір в сучасному художньому дискурсі.....	200
Поповський Анатолій. Імперський жезл злочинної Москви – кати, катівні, катування	211
Рева Ірина. Вплив імперського нарративу на світосприйняття жителів Росії в умовах російсько-української війни 2014-2024 рр. (на матеріалах відеоблогу «Vox Veritatis»)	220
Романишин Наталія, Лапчук Руслана. Вербалізація емоційних параметрів концептосфери «війна очима цивільного населення» у сучасному українському художньому дискурсі	227
Руколянська Наталія. Лексичний масив сучасної кримінально-процесуальної субмови	234
Сергієнко Наталія. Проблеми і перспективи вивчення української мови як іноземної	241
Сімічева Юлія. Використання штучного інтелекту для підвищення ефективності викладання іноземної мови у ВНЗ	248
Сковронська Ірина. Еміграційні процеси і преса української діаспори США та Канади: причини виникнення й етапи становлення	256
Хмель-Дунай Галина. Збереження культурної спадщини як елемент виховання.....	266
Якубовська Марія, Даньшова Валентина. Система ціннісних нарративів особистості в умовах війни як основа ментального здоров'я: на прикладі творчості Ярини Черногуз	274
РЕЦЕНЗІЇ, ВІДГУКИ, РЕКОМЕНДАЦІЇ	
Бабій Олег. Довженко: погляд крізь століття	280
Д'Аміко Аліса. Контент міжмовної синергії	282
Лимар Андрій. Реабілітовані історією	284
Сковронська Ірина. Пастух Юрій «Не сушу молодості весла!»	286
ВІДОМОСТІ ПРО АВТОРІВ	293

7. Смолій І. М. *Основи юридичної лінгвістики: судова практика та законодавство*. Одеса: Юридична преса, 2023.
8. Суханова Л. В. Роль мовного оформлення документів у правовому процесі. *Журнал права і лінгвістики*. №2. 2021. С. 33-42.
9. Ткаченко В. С. *Мовні конструкції у правових актах та їх тлумачення судом*. Харків: Фоліо, 2019.
10. Хоменко В. С. Юридична лінгвістика як інструмент забезпечення справедливості в суді. *Вісник правничих наук*. №1. 2023. С. 23-29.

СИМВОЛІЧНІ ЕЛЕМЕНТИ УКРАЇНИ В НАЇВНОМУ МИСТЕЦТВІ

Ольга НЕГОДЧЕНКО

старший викладач кафедри міжкультурної комунікації та соціально-гуманітарних дисциплін ВНПЗ «Дніпровський гуманітарний університет»

У статті розглянуто приклади наївного мистецтва, починаючи з давніх часів і до сучасності. Проаналізовано творчий доробок у примітивному мистецтві українських художниць Марії Примаченко та Катерини Білокур. Зосереджено увагу на цікавих деталях та тематиці робіт українських народних майстринь.

Ключові слова: наївне мистецтво, художні твори, творчість, картини.

The article examines examples of naive art from ancient times to modern times. The creative work in the naive Art of Ukrainian artists Maria Prymachenko and Kateryna Bilokur is analyzed. Attention is focused on interesting details and themes of the works of Ukrainian folk craftswomen.

Keywords: naive art, works of art, creativity, paintings.

На земній кулі виявлено дуже багато місць із малюнками, скульптурою, архітектурою первісної людини, які, в основному, належать до кам'яної доби і вважаються примітивним, наївним мистецтвом.

В 1940 році у Франції близько містечка Монтин'як чотири школярі віднайшли печеру Ласко. Коли вони спустилися в підземелля, то дуже здивувалися: зі стін на них дивилися звірі. Це були бізони, коні, бики, носороги, ведмеді, олені та ін. Печера дістала назву «Сікстінської капели» і датована віком 18500 років.

У XIX столітті в 1879 році була відкрита печера Альтаміра в Іспанії. З усього світу їхали вчені побачити творіння первісної людини. Щоб потрапити до неї, потрібно було записуватися на екскурсію за три роки вперед. Але це згодом! А спочатку відкривача, археолога-любителя звинуватили у фальсифікації. І тільки

в 1908 році, коли були знайдені нові наскельні малюнки (через 20 років по тому), тоді нарешті визнали їх оригінальність. Це зображення знаменитих червоних биків, які датовані 15000 років. Ці малюнки, де показана сила звіра, його величність, краса й страх перед ним, зараз використовуються в різних рекламних роликах, брендах.

Говорячи про мистецтво палеоліту, треба вказати на скульптури, серед яких переважають зображення жінок – «палеологічні Венери». Таку назву вони отримали завдяки французу маркізу де Вібре, який порівняв скульптуру, знайдену у Франції, з грецькою Венерою Мілоською.

До цього виду мистецтва відносяться так звані «кам'яні баби», які відігравали роль ідолів-оберегів, а зроблені з різної породи каменю: граніту, піщанику, вапняку. Незважаючи на те, що виконані примітивно, вони розповідають про життя людей в давні часи. Найбільше зібрання скульптур знаходиться в м. Дніпро біля історичного музею ім. Д. Яворницького.

У 2008 році в печері Холє-Фельс (Німеччина) була виявлена «Венера», яку на сьогодні датують більше ніж 40 000 років. Вона вирізана з бивня мамонта. Виготовляли статуетки також із глини.

І цим періодом, 40 000 років, датується печерний живопис з індонезійського острова Сулавесі, який відкритий в 2014 році. Це найстаріша дата печерного живопису. Петрогліфи датуються мезолітом 10 000 – 12 000 років тому. Африканські наскельні малюнки 8000 – 10 000 років, в Танзанії – 29 000 років. Це так зване племінне мистецтво.

Племінне мистецтво – це образотворче мистецтво і матеріальна культура корінних народів, або етнографічне мистецтво, або примітивне, наївне.

Твори такого мистецтва збирали антропологи, приватні колекціонери, етнографи та природничі музеї. До них належать твори релігійного характеру, церемоніального і походять із сільської місцевості.

Знадобилося століття, щоб зникло звинувачення культури того чи іншого народу в примітивізмі. Як приклад, можна навести висміювання української

культури російськими культурологами, які стверджують, що ця культура примітивна і називали її шароварною. Або ж колонізатори висловлювались негативно про африканське та океанійське мистецтво, обґрунтовуючи та узаконюючи свої безчинства, лаючи, відхиляючи культуру суспільства, яке вони підкоряли та знищували. Згодом мистецтвознавці почали підходити неформалістично до народного, племінного мистецтва, і враховуючи історичний контекст, символіку.

Коли в середині ХІХ ст. виникли модерністські течії, ці твори надихали митців-модерністів різних напрямків – сюрреалістів, експресіоністів, імпресіоністів тощо в їхній творчості таких, як Амадео Модільяні, Матіс, Пабло Пікасо, Сальвадор Далі, Гоген та ін. Пабло Пікасо, який був художником-кубістом, сказав, що «примітивна скульптура ніколи не була перевершена».

Примітивізм (від лат. *primitivus* – початковий, первісний) – це напрямок у мистецтві, для якого характерні спрощені, пласкі форми, чисті кольори, відсутність повітряної перспективи та інших ознак академізму.

Академізм – стиль і напрям у мистецтві ХІХ століття, який наголошував на необхідності дотримуватися принципів і правил, визначених офіційними авторитетами в галузі високого мистецтва – насамперед національними академіями з використанням спадщини античності та Відродження.

Наївне мистецтво (фр. *naïf* – наївний, від лат. прикметника чоловічого роду «*nativus*» у значенні місцевий, природжений) – художній напрям, характерною особливістю якого є відсутність спеціальної освіти чи професійних навичок у митців.

Це мистецтво, яке задовольняло естетичні потреби нижніх прошарків населення. Такі твори продавалися на ярмарках, базарах, були дешевими і доступними. Як приклад збірний портрет козака Мамаєв, який висів майже у кожній хаті, намальований сільським богомазом.

Більшість художників наївного мистецтва не здобули академічної освіти, вони художники-самоуки, але стали частиною загального художнього процесу. Це

такі художники, як Анрі Руссо, Катерина Білокур, Фріда Кало, Марія Примаченко, Ніко Піросмані, Михайло Бойчук та ін.

На прикладі творчості Марії Примаченко і Катерини Білокур покажемо, як вони у своїх картинах відображали культуру українського народу, його традиції, побут, звичаї.

Примаченко Марія Оксеніївна (1908 – 1997) народилася в селі Болотня на Київщині. Вона закінчила чотири класи сільської школи та Школу народних майстрів, а спеціальної освіти не мала.

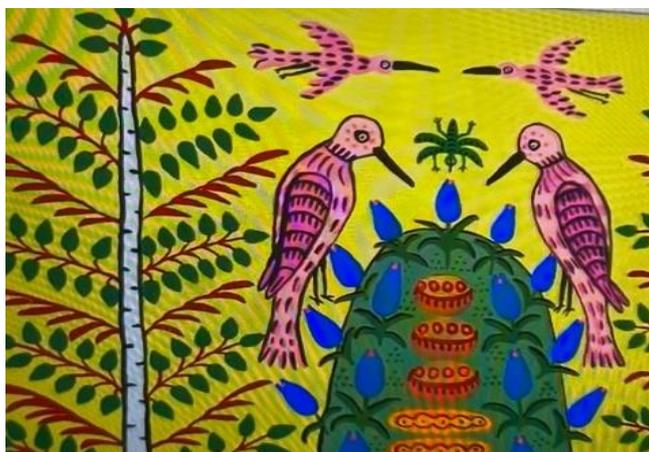
Художниця розповідала, як починалася її творчість: «...якось біля хати, над річкою, на завітчаному лузі пасла я гусей. На піску малювала всякі квіти, що бачила. А потім помітила синювату глину. Набрала її в поділ і розмалювала нашу хату». Односельчани хвалили Марію і просили розмалювати їхні хати.

В основному, вона зображувала фантастичний тваринний світ, до якого її надихали народні казки, український фольклор. Звірі мали людські очі, оторочені пухнастими віями, добрі на вид, але не всі. Головне у творчості Примаченко – боротьба добра і зла. Добрі звірі написані яскравими, сяючими фарбами, а злі – темними, приглушеними. Таке зображення звірів було зрозумілим дітям. І художниці запропонували підготувати ілюстрації до дитячих книжок. Нею було проілюстровано п'ять книжок: «Що посієш, те й пожнеш», «Заєць спати захотів», «Чорногуз приймає душ» та ін.

Через хворобу ніг (у дитинстві перенесла поліомієліт) Марія страждала все життя від болю, але це ніяк не відбивалося на її картинах. Тло не любила однотонне, бо вважала його неживим, тому воно в неї завжди вкрите ритмічними рядами дрібних рисок, крапок, дужок тощо. Як треба було любити життя, своє малярство, щоб, незважаючи на всі біди, негаразди, відображати світ яскраво, надихатися довкіллям, а негараздів і болю було навіть забагато, як для однієї людини.

Під час Другої світової війни загинув її коханий Василь, який в останньому листі побажав щастя синові перед п'ятою атакою, з якої не повернувся. Примаченко писала: «Скільки згадувала ту війну – по годинах, по деньках, по важеньких роках – все хотіла, щоб вони на картинах залишились...І саме війну зображувала, як бачила її на власні очі – звіряче нутрище...».

Під картиною надпис «Братська могила незабутня ніколи, убрана могила завжди, від сліз материнських не висихає ніколи, щоб не повторилось ніколи», 1985 р. Вона була антивоєнним художником, про що свідчать надписи під картинами: «...ця птиця літає, свого чоловіка шукає, а його ніде немає, його тіло розлетілося по всій Україні, будуть рости квіточки, будуть рвать діточки, будуть віночки плести, до могилек нести, а моя могила у небо полетіла», 1995 р.

Вона, інвалід, залишилася зі старими батьками і малим Федором. Будинок був напівзруйнованим, її творчість не була затребуваною, тому що не прославляла соціалістичну дійсність. Гроші заробляла вишивкою, шила одяг для односельчан, в тому числі і весільні сукні за своїми проектами. Незважаючи на те, що жили дуже скромно, свої картини не продавала, а дарувала! І за життя не продала жодної картини!

Марія Примаченко у своїй творчості не обійшла Чорнобильську трагедію, яку відобразила в таких картинах: «Чорнобильський краб кожного українця за серце шкрябає», «Як наші тушили четвертого блоку...» (такий в оригіналі підпис).

У своїх роботах художниця зображує істот, які не існують, але її картини будуються на ґрунті реального життя людей, які живуть поряд, працюють. Вигадані її фантазією леви, зайці, білки тощо несуть людські якості: ледарство, грубість, пияцтво. Також відображала працю людей: космонавтів, прикордонників, колгоспників.

Свої спостереження за природою, за життям людей, що буди поряд, переносила на папір. Вона відтворювала побут, відносини в українській родині, традиції, звичаї. Вбрання у персонажів на картинах було українським – вишиті сорочки, віночки. Їх вишиванки нагадують мотиви української народної вишивки, що мають символічне захисне значення. Так, хрести і ромби символізують родючість, гармонію; калина – достаток, любов, безсмертя роду; півень – домашнє вогнище тощо.

У картинах трансливалася українська культура, самобутність народу, його історія. Підписи під картинами говорять про це.

«Ой, на горі вогонь горить, а на долині трава шумить, і в тій траві козак лежить»

«Дарую дорогій Армії Українську паляницю», 1988 р.

У лютому 2022 року під час наступу російських військ на Київщину загорілася будівля краєзнавчого музею в селищі Іванків, де знаходилися картини Марії Примаченко, але частину вдалося врятувати. Одна з картин цієї колекції «Квіти вирости коло четвертого блока» була виставлена на аукціоні.

За неї приватний колекціонер, українець, який живе за кордоном, заплатив півмільйона доларів. Стартова ціна була 1000 доларів. Благодійний фонд Сергія Притули закупив 125 мікроавтобусів для ЗСУ. На кожному з них – квіти з картин Примаченко. Саму ж картину новий власник передав до Національного художнього музею України, який прийняв її на відповідальне збереження.

У картинах художниці висвітлено образ української жінки, берегині традицій та родини, підкреслені такі риси, як м'якість, творчість, вродливість. Вона у своїх творах, завдяки своєму наївному мистецтву, повідала світові українську культуру, символіку, передала любов до своєї землі і свого народу, поєднавши геніальність і простоту, а в контексті сьогодення переосмислення української ідентичності. Сюжети її картин є актуальними.

Сім'я Марії Олексіївни творча. Її син Федір малював, але на відміну від матері, яка використовувала папір і гуаш, він малював олійними фарбами і на великих дерев'яних дошках. Більшість його картин відображає природу. Він – член спілки художників України, заслужений художник України. Два онуки Іван та Петро також художники. Петро з перших днів війни пішов до Збройних сил України.

Катерина Василівна Білокур (1900 – 1961) народилася в селі Богданівка на Полтавщині. Вона видатна українська художниця, представник наївного мистецтва.

Катерина почала малювати з ранніх років, але батьки забороняли займатися цим, тому що це відволікало її від роботи по господарству. Малювала вуглинкою, бо не мала ні фарб, ні паперу, ні пензлів. Також брала шматок білого полотна, вуглинкою намалює, переверне і там намалює, а потім випре та й знову малює. Батьки сварили, називали її ледащою, спалювали в печі намальоване.

До школи її не пустили, вважали, що місце жінки на городі, в хаті – працювати по господарству. Слухаючи по радіо виступ оперної співачки Оксани Петрусенко, вирішила звернутися до неї з проханням надіслати їй папір, пензлі. Петрусенко відгукнулася, і про Катерину дізналася творча спільнота.

Вона виготовляла фарби з рослин, видавлюючи сік з пелюсток, плодів, листя, а пензлі робила сама з щетини котячого хвоста. Тобто малювала квітами квіти.

Восени 1934 року після сварки з батьком хотіла втопитися. Але побачив односельчанин і врятував її. Після цього, застудивши ноги, хворіла, біль в ногах не покидав її ніколи.

Здебільшого Катерина Білокур малювала квіти, які висаджувала у своєму садочку, біля хати. Говорила, що думала, коли закінчить малювати ці квіти, візьметься за щось інше, але знову починала малювати квіти.

«Букет квітів»

Кожна квіточка була нею виписана з любов'ю, ретельно, обведена світлим обідком. Ці квіти – мальви, соняшники, волошки, маки – символізують красу, родючість, багатство української природи і виглядають на її картинах казково, особливо і місячному сяйві. Можна сказати, що кольорова палітра в її творах була відображенням національної ідентичності, передачі символічного змісту: зелений відображав природу родючість; жовтий, золотий – символ урожаю, багатство української землі; червоний перегукується з традиційними українськими вишиванками, писанками і символізує любов; синій традиційно символізує небо.

Але односельчанам, родичам важко було зрозуміти заняття Катерини – вони осуджували її. Є збірник їхніх спогадів про художницю. І між рядками відчувається їхня ніяковість перед нею, що не підтримали її, не зрозуміли її творчу натуру за життя.

Не маючи спеціальної освіти, не маючи альбомів з репродукціями картин інших художників, вона створювала шедеври. Вона писала: «...Вже в молодості стала я у кой кого доставати книги і з них узнала, що є на світі такі люди – художники – і яка їх робота. І якимось чарівним, прекрасним показалося мені те велике слово художник. От я й сказала собі, що рано чи пізно, хоч на старості літ, а буду художником, буду – і все». Звання Народного художника України отримала в 1956 р., за чотири роки до смерті.

Її творчість йшла від душі, від таланту, від тонкого, чутливого сприйняття природи і навколишнього життя. Вона навчалась у природи, залишивши неперевершений слід у світовому наївному мистецтві.

Творчість Катерини Білокур є прикладом, як наївне мистецтво зберігає національну культуру. Її роботи показують любов до України, захоплення природою, культурою, людьми. Природа – основний символ української душі, а намальовані на картинах Катерини квіти – символ краси і гармонії, уособлення духу української землі.

Коли в Москві дізналися про Білокур, запропонували надіслати декілька картин для демонстрації на виставці в Парижі (1958 р.). Туди поїхали три картини: «Цар Колос», «Колгоспне поле», «Берізка».

«Колгоспне поле»

Це принесло їй світову славу. Дві картини їй не повернули! Пабло Пікассо так відгукнувся під враженням таланту української художниці: «Якби ми мали художницю такого рівня майстерності, то змусили б заговорити про неї цілий світ», а її навіть не запросили супроводжувати свої картини. Заповнюючи анкету для цієї виставки, у графі «Освіта» написала, що ніде жодного дня не навчалась. Писати і читати навчилася самотужки, відкриваючи для себе таємниці живопису.

Катерина Білокур писала портрети, автопортрети, натюрморти, пейзажі. У своїх творах вона поєднує квіти з предметами сільського побуту. У таких роботах

як «Богданівські яблука», «Квіти та горіхи», «Гарбуз, морква, квіти», «Сніданок» та інші, проглядають елементи українського національного побуту.

«Натюрморт з колосками і глечиком»

«Сніданок»

Квіти в роботах художниці також мають символічне значення: соняшник – відображення сонця, символ життя; мальви – символ родинного затишку; мак завжди вважався символом пам’яті й жертвності. Квітковими композиціями, натюрмортами Катерина Василівна показувала красу простих речей, які є результатом людської праці, гармонії з природою. Вона славилася українське село, свою Богданівку.

На території будинку-музею в Богданівці поставлена паркова скульптура Катерини Білокур на повний зріст, серед улюблених квітів. Автор скульптури – племінник художниці, Іван Білокур. Це подарунок від нього місцевим жителям. Похована Катерина Білокур в центрі села. Пам’ятник на її могилі створений талановитим українським скульптором Іваном Гончарем.

Колекція робіт Марії Примаченко і Катерини Білокур зберігається в Національному музеї декоративного мистецтва в Києві, в Яготинській картинній галереї та інших музеях. Багато робіт знаходять у приватних колекціях. Також, колекція українського народного мистецтва зберігається в Національному центрі народної культури «Музей Івана Гончара».

Іван Макарович Гончар (1911 – 1993) – народний художник України, скульптор, графік, етнограф, колекціонер, із приватної колекції створив музей народного мистецтва, в якому вивчаються та зберігаються твори декоративно-

ужиткового, наївного мистецтва, іконопису (500 ікон), приватна бібліотека (більше 3000 рідкісних українознавчих, культурологічних, мистецьких видань). Також зберігається 15 000 етнографічних та мистецьких одиниць, серед яких 2700 зразків тканини (сорочки, верхній одяг, килими, рушники та ін.), вироби зі скла, металу, кераміки (700 одиниць).

Там же знаходиться колекція писанок, музичних інструментів (кобзи, бандури, трембіти, сопілки та ін.). Славиться музей і зібранням народних картин «Козака Мамає».

Марія Примаченко і Катерина Білокур через своє наївне мистецтво, незважаючи на простоту, зберігають національну ідентичність, духовність. Виховують любов до України, до природи, до її людей. А також надихають сучасних митців відображати Україну, народ України через символіку у своїх роботах.

Список використаної літератури

1. Білокур К. В. «Буду художником»: автобіографія. К. Рибалко. *Україна*, 1986. № 40. С. 22-23.
2. Марія Примаченко. Київ: Мистецтво, 1994.
3. Мистецтво України. Енциклопедія у 5 томах. Т. 1 / Кудрицький А. В. та ін. Київ: Українська енциклопедія ім. М. П. Бажана. 1995.
4. Народне мистецтво / С. І. Корнієнко // Енциклопедія Сучасної України. Київ: Інститут енциклопедичних досліджень НАН України, 2020. URL: [esu.com.ua / article-71205](http://esu.com.ua/article-71205)
5. Откович О. П. Народна течія в українському живописі 17-18 ст. Київ: Наукова думка, 1990.
6. Тараторіна С. Оця Марія звірів малювала. Київ: Видавництво, 2020.

ЗАСТОСУВАННЯ МЕДІАЦІЇ ПРИ ВИВЧЕННІ ІНОЗЕМНОЇ МОВИ

Ольга НЕЖИВА

професор кафедри міжкультурної комунікації та соціально-гуманітарних дисциплін ВНПЗ «Дніпровський гуманітарний університет», доктор філософських наук, доцент

У статті розглядається застосування медіації при вивченні іноземної мови. Зазначено, що на сьогодні було виділено чотири основні види медіації у вивченні іноземної мови: 1) лінгвістична; 2) культурна; 3) соціальна; 4) педагогічна. Лінгвістична медіація охоплює